

CỜ VÀNG TRONG TRÁI TIM TÔI

Ngày miền Nam bị rơi vào tay của cộng sản Việt Nam, em chỉ vồn vẹn được 2 tháng tuổi. Bao nhiêu gia đình bị ly tán, cuộc sống của mọi người bị đảo lộn sau biến cố tang thương đó! Gia đình em không ngoại lệ; thân phụ em từ đó phải chịu cảnh tù đầy. Cuộc sống cơ cực ập trên đôi vai của thân mẫu của em, một người phụ nữ còn quá trẻ với 5 đứa con mọn! Em lớn lên trong tình thương yêu bao bọc của mẹ và anh chị trong nhà!

Dưới mái trường “xã hội chủ nghĩa” họ đã gieo vào đầu em một hình ảnh hết sức thậm tệ của “đế quốc Mỹ, chế độ Ngụy quân, Ngụy quyền, và em là con Ngụy, là tàn dư của chế độ cũ.” Nhiều lúc em rất tủi thân và “giận” thân phụ em đã chọn sai đường. Em không hề biết gì về lá cờ vàng ba sọc đỏ!

Khi gia đình em được sang Mỹ theo diện H.O., lần đầu tiên em biết về lá cờ vàng là khi em được ba mẹ dắt tới thăm gia đình một người bạn của mẹ. Trong nhà của ông có hai lá cờ được cắm trong một cái bình thiết đẹp, thiết trang nghiêm, một bên là lá cờ của Mỹ và bên kia là lá cờ vàng! Tính tò mò của em trỗi dậy. Thân phụ em hình như đoán được, ông tới bên cạnh và nói: “Đây mới là lá cờ của đất nước Việt Nam! Lá cờ của chánh nghĩa mà ba đã cố gắng bảo vệ và chiến đấu cho tới giây phút cuối cùng!”

Từ đó, em bắt đầu tìm hiểu, tìm sách vở, tài liệu để học hỏi về chiến tranh Việt Nam.

Em đi từ ngạc nhiên này, tới ngạc nhiên khác, cảm giác hồi hận đã bám theo em một thời gian dài; hồi hận và cảm thấy có lỗi thực là nhiều đối với thân phụ của em! Những gì em được học là hoàn toàn đối trá, hoàn toàn sai sự thực! “Con xin lỗi Ba!”

Từ đó, em nguyện với lòng là sẽ dâng thân, sẽ tham gia những công việc của cộng đồng, hội đoàn để vinh danh lá cờ vàng thiêng liêng của dân tộc, và rồi cơ hội đó đã tới với em.

Thế là bao nhiêu công sức mà gần cả năm nay chuẩn bị cũng đã tới. Ngồi trên phi cơ từ phi trường Los Angeles để tới Honolulu mà em không thể nào quên những gì đã xảy ra để đưa đây tôi có được đi đến Hạ Uy Di lần đầu tiên này.

Em vẫn còn nhớ như in, anh Đạt gọi em và nói:

– “Bác sĩ!”

(cách gọi rất trù mến của anh Đạt luôn dành cho em, tuy em không phải là “medical doctor” nhưng đó chỉ là vì em đã có bằng “Doctor of Pharmacy.”)

Nhóm đang cần thêm một người để cùng đứng ra đại diện cho cộng đồng Việt Nam tỵ nạn cộng sản để tham gia vào “Tuần Lễ Kỷ Niệm 50 Năm chiến tranh Việt Nam.” Tại thành phố Honolulu, Hawaii.

Hai anh em ngồi nói chuyện, thực sự mà nói, khi có những công việc của cộng đồng để vinh danh những cựu Quân Dân cán chính, vinh danh lá cờ vàng ba sọc đỏ dấu yêu! Thì em luôn sẵn lòng, dầu biết là công việc luôn bận rộn, với ba đứa con mọn, nhưng em vẫn chấp nhận. Thế là em nhận lời với trách nhiệm là Trưởng Ban Báo Chí, mặc dù em chẳng có kinh nghiệm gì về truyền thông cũng như tài viết lách hay như những người chuyên và không chuyên khác.

Nhóm có 5 người, chị Trưởng Ban Điều Hợp hiện tại sanh sống ở Honolulu; ba anh em còn lại đều là những người còn nặng lòng với đất nước, ai cũng có một lý tưởng và nguyện vọng giống nhau, tiếp tục ngọn đuốc tranh đấu mà ông cha ta đã không có cơ hội hoàn thành. Để chứng minh cho thế giới và đồng minh biết được là Chánh thể VNCH chưa bao giờ chết, chúng ta chỉ tạm thời rút lui! Lá cờ vàng của chúng ta luôn là biểu tượng của tự do, dân chủ, và phải được thế giới công nhận.

Dầu biết đây là một việc làm rất khó khăn, mỗi người một nơi, những buổi họp báo của 5 chị em, những buổi lên nói chuyện với đài truyền thông để quảng cáo cho cộng đồng biết về chương trình, năm anh em gặp phải không ít khó khăn, những đóng góp ý kiến trái chiều cũng có, nhưng cả nhóm không ai nản lòng, vì trong ý kiến phản bác, luôn có những lời động viên, ủng hộ tinh thần lẫn vật chất của nhiều người hảo tâm, rồi chương trình thi hát “Yêu Lính Hát Nhạc Lính” với mục đích gây quỹ cho những hoạt động của Ban Điều Hợp được diễn ra thiết suôn sẻ. Nghe những em nhỏ cất lên lời ca, tiếng hát, vinh danh những người Lính VNCH, hình ảnh thanh bình của một Hòn Ngọc Viễn Đông xa xưa, làm tôi không khỏi xúc động. Kỷ niệm những chuyến viếng thăm Đài SBTN tại Dallas để chia sẻ về chương trình với cộng đồng, với một ý nguyện là nhóm đại diện VNCH của mình sẽ tham dự đông đủ.

Từ trên phi cơ nhìn xuống, Hạ Uy Di hiện ra trong mắt tôi như một thiên nhiên hùng vĩ, biển rộng bao xung quanh hòn đảo, cây cối xanh rờn, một màu xanh êm dịu và nên thơ lạ lùng quá đỗi! Qua Mỹ đã 26 năm, đây là lần đầu tiên tôi có dịp được đi Hạ Uy Di, Ba Mẹ của tôi cũng phần khởi không kém gì tôi, ba thì biết chắc chắn sẽ gặp được những quân dân cán chính từ khắp nơi trên thế giới tụ tập về, mẹ thì cũng có một vài người bạn tới từ những tiểu bang khác cũng sẽ tin tập về đây. Chắc chắn là một dịp trùng phùng mà ai cũng mong đợi!

“Ngày Việt Nam” được diễn ra vào ngày hôm sau, đây là một buổi tiệc mà nhóm của chúng tôi đã chuẩn bị nhằm kết chặt tình thân, tạo cơ hội cho các phái đoàn từ khắp nơi

về để được biết mặt nhau. Tôi thật là vui và hạnh phúc khi thấy phái đoàn Gia nữ Đại có trên 60, Úc đại Lợi 32, Minnesota 19, ngoài ra còn có các phái đoàn đến từ Nam Cali, Bắc Cali, Kansas, Georgia, Arizona, Michigan, Florida, Illinois, Virginia, Maryland, Washington State... trên dưới được tới 300 người! Đêm hôm đó, Hải Quân Đại tá Huê Kỳ, Huân Nguyễn đã chia sẻ hoàn cảnh gia đình ông mà tôi không khỏi chạnh lòng! Ông là người sống sót duy nhất khi gia đình của ông bị cộng sản bắn chết, sau đó Tướng Nguyễn ngọc Loan đã bắn gục tên cộng sản sát nhơn trong bức hình nổi tiếng đó! Tấm hình đã ít nhiều đem đến phiền toái cho Tướng Loan. Đại tá Huân Nguyễn đã nói một câu: “Được làm vua, thua làm giặc,” nhưng thật là đại họa cho dân tộc Việt Nam, được gì sau 42 năm “cướp đoạt” Miền Nam, tài nguyên thiên nhiên bị cạn kiệt, “rừng vàng biển bạc,” đã bị thay thế bằng những bãi biển tha ma, cá chết la liệt vì bị nhiễm độc trầm trọng từ nhà máy thép của Formosa, nền giáo dục bị xuống cấp trầm trọng, đạo đức suy đồi, và gia phong lễ giáo bị chà đạp cùng với xã hội nhiều nhưng thói nát của đám lãnh đạo. Tôi nghe mà không khỏi chạnh lòng, đất nước mình rồi sẽ ra sao?

Sau đó, chúng tôi có cơ hội được xem bộ phim “Ride the Thunder” (Cỡi Sấm). Tôi đã khóc khi xem bộ phim này. Sau đó, tôi đã đến ôm chầm ông đạo diễn Richard Botkin để bày tỏ lòng tri ân của tôi đối với ông! Cảm ơn ông đã trả lại Chánh nghĩa của cuộc chiến Việt Nam, cảm ơn ông đã trả lại danh dự cho Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà, và Quân Lực đồng minh Huê Kỳ.

Đêm hôm đó, ba tôi là người hạnh phúc nhất, khi anh em quân dân cán chính hỏi thăm nhau, ba nhận ra được 2 người chú đã từng ở chung trong trại tù với ba khi hỏi bị giam ở ngoài Bắc. Họ ôm chầm lấy nhau trong tình huynh đệ chi binh! Sống quá nửa đời người, sau gần 35 năm, họ tìm lại được nhau trong một cuộc trùng phùng đầy xúc động này!

Qua ngày hôm sau, chúng tôi chia nhau trên hai chiếc xe đồ để đưa mọi người đi dã ngoại trung tâm Polynesian Culture Center. Tôi phụ trách chiếc xe thứ hai, chuyến đi cũng như chuyến về, kiểm tra đầy đủ mọi người và cũng lo cho sức khỏe của tất cả. Cả nhóm có được một ngày thật là trọn vẹn, những điệu múa hula của những anh chàng, cô gái của Hạ Uy Di thật là dễ thương và mến khách. Tôi có dịp được học hỏi thêm về lịch sử và truyền thống lâu đời ở đây.

Ngày diễn hành được diễn ra vào hôm kế tiếp. Chương trình này do Hội Cựu Chiến Binh của Mỹ đứng ra tổ chức, dưới sự yểm trợ của Tiểu bang Hawaii, nhằm quy tụ các cựu chiến binh các quốc gia đã tham chiến trong chiến tranh Việt Nam, gồm có: Chiến Binh Huê Kỳ, Quân đội đồng minh Úc đại Lợi, New Zealand, Đại Hàn dân Quốc, Thái Lan... nhằm mục đích để tưởng nhớ và vinh danh tất cả đã tham gia trong cuộc chiến Việt Nam. “Luật 2008 National Defense Authorization Act”, cho phép Tổng Trưởng Bộ Quốc Phòng Huê Kỳ ủng hộ một kế hoạch gồm các chương trình tại Hawaii, nhằm mục đích để tưởng niệm và vinh danh Quân Lực Huê Kỳ và các đồng minh đã từng sát cánh bên nhau chống lại kẻ thù CSVN. Trưởng ban Tổ Chức Tuần Lễ kỷ niệm 50 năm, Chiến tranh Việt

Nam là Cựu Đại tá Thủy Quân Lục Chiến Huê Kỳ. Ông Gene Castagnetti và cũng là Phụ quân của chị Nina Nhung Nguyễn, Trưởng nhóm của Ban Điều Hợp của chúng tôi.

Ba tôi, cựu Trung tá Cao Xuân Lê được hãnh diện đại diện cho những người lính VNCH đứng lên phát biểu cảm tưởng.

– Trước tiên tôi xin chơn thành cảm ơn Ban Tổ chức đã cho tôi một người Lính Già VNCH hiện diện trước mặt mọi người hôm nay để trình bày một vài cảm nghĩ của mình nhơn ngày trọng đại này! Xin kính gửi lời chào chân thành của chúng tôi và lòng biết ơn sâu xa nhứt tới các bạn và gia đình. Tất cả đã có một thời sát cánh bên nhau trên chiến tuyến bảo vệ tự do trong suốt chiều dài của cuộc chiến VN. Xin quý vị cùng chúng tôi dành một phút để tưởng niệm các chiến hữu và đồng môn của chúng ta đã hy sinh trên chiến trường Nam VN. Thưa quý vị, lịch sử đã sang ngang, nhưng âm vang của cuộc chiến vẫn còn, hôm nay công đạo ngày càng sáng tỏ, 58,000 quân nhân Huê Kỳ trên bức tường đen lịch sử tại Thủ Đô Hoa Thịnh Đôn đã được phục hồi danh dự, tinh thần chiến đấu kiêu hùng của các đơn vị bạn đồng minh đã được ca ngợi vinh danh cùng các bạn Nam VN. Tất cả đã hoàn thành xuất sắc tinh thần vì Tổ Quốc–Danh Dự–Trách Nhiệm. Danh dự của một quân nhân anh hùng. Ngày nay họ đã già nhưng họ không bao giờ chết như lời của Tướng Quân Douglas Mac Arthur: “Old Soldier never dies”. Khi người Lính già, họ chỉ mờ đi, người Lính chỉ mờ đi chứ không bao giờ chết. Ngày nay, các cựu chiến binh Mỹ chiến đấu tại VN đã được công nhận qua dự luật S305 của hai Thượng Nghị sĩ Donnelly và Tomey. Tổng thống Trump đã ký dự luật trên thành Luật có hiệu lực từ đêm 28/3 và bắt đầu từ ngày 29/3 hằng năm sẽ là ngày kính nhớ và vinh danh các cựu chiến binh Huê Kỳ từng chiến đấu tại Nam VN. Hơn 58,000 người đã hy sinh, trên 300,000 người bị thương. Sự hy sinh cao cả này, những cống hiến to lớn này đã cho chúng ta thấy được thể nào là lòng yêu nước và phụng sự tổ quốc của họ! Họ xứng đáng được kính nhớ và vinh danh.

Kính thưa quý vị, sau 30 tháng tư năm 1975, tiếng súng đã ngưng bắn, toàn thể Quân Cán chính VNCH và toàn thể đồng bào chúng tôi bắt đầu đổi đời. Từ dân chủ đi qua độc tài cộng sản. Hàng hàng lớp lớp quân cán chính chúng tôi bị lừa vào các trại tập trung “khổ sai”, từ Nam ra Bắc, ra đi không có ngày về, bao nhiêu người đã vùi thân nơi rừng thiêng nước độc, chết vì thiếu ăn, bệnh hoạn đâu có thuốc men điều trị. Cá nhơn chúng tôi may mắn còn được sống tới hôm nay sau 10 năm lao tù.

Nói đến đây chúng tôi không bao giờ quên được tình nghĩa phu thê, của những hiền thê tao khang lạng lẽ bên chúng tôi lúc bị thương cùng cực nhứt, trong các lao tù khắc nghiệt cộng sản. Họ đã làm thân cò lặn lội ven sông để nuôi chồng trong những hoàn cảnh với cùng nghiệt ngã đau thương nhứt, những người vợ quân nhân VNCH suốt đời hy sinh cho chồng con, làm tròn thiên chức của người mẹ VN. Chúng tôi với cùng biết ơn đất nước và nhân dân Huê Kỳ đã cứu mang tận tình giúp đỡ chúng tôi trong suốt thời gian qua. Con cháu chúng tôi sẽ cố gắng hội nhập vào dòng sinh hoạt chính của đất nước này để đóng góp một phần nhỏ bé của mình cho xã hội Huê Kỳ. Người Lính già chúng tôi rồi sẽ

mờ phai theo thời gian. Ôn nước chưa đáp đền, nợ dân tộc chưa trả hết, con cháu chúng tôi sẽ cố gắng tiếp bước đường chúng tôi đi.

Chúng tôi hy vọng một ngày Việt Nam sẽ được hùng mạnh, độc lập tự do, và nhơn quyền cho mọi người dân Việt Nam. Họ xứng đáng được hưởng một nền tự do dân chủ như mọi người dân Huê Kỳ đang có. Xin chơn thành cảm ơn quý vị, cảm ơn Ban Tổ Chức và kính xin chúc tất cả vạn sự an lành may mắn. Bài phát biểu của ông đã làm rất nhiều người có mặt ngày hôm đó cảm động và tất cả đã đứng lên khi ông chấm dứt.

Phái đoàn đại diện cho Việt Nam Cộng Hoà được trên dưới 300 người từ khắp mọi miền thế giới đã tham dự buổi diễn hành. Nhóm VNCH của chúng ta đông nhứt so với các phái đoàn đồng minh khác. Lá Đại Kỳ được tung bay trên đường phố thiết là oai hùng, tiếng hô vang chào mừng từ hai bên đường mỗi khi phái đoàn đi qua, lòng tôi không khỏi bồi ngùi xúc động. Tôi chỉ nghĩ tới cả hàng ngàn cái điện thoại, máy hình chụp lại lá Đại Kỳ và hơn hàng trăm lá cờ vàng nhỏ được cầm trên tay của từng người, tôi chợt nhận ra được một điều là chúng tôi đã đem biểu tượng tự do, và chánh nghĩa đến với cộng đồng người Mỹ và trên thế giới, đâu đó trong đám đông, tôi nghe vang lên câu: “Việt Nam Cộng Hoà muôn năm!” Niềm hạnh phúc này tôi không thể nào diễn tả được!

Người Mỹ có một câu rất là hay: “Save the best for last” mà tôi thấy không sai chút nào! Ngày cuối cùng của chuyến đi, chúng tôi thức dậy thiết sớm, áo dài, quân phục chỉnh tề để đi dự buổi “Lễ Tưởng Niệm Chiến Sĩ Trận Vong” Tại nghĩa trang quân đội quốc gia Thái Bình Dương. Chỉ mới có 7:30g sáng mà hai bên đường gần nghĩa trang đã chật kín xe đậu. Nghĩa trang hiện ra trước mắt tôi thực là trang nghiêm nhưng không kém phần long trọng!

Nơi đây là chỗ yên nghỉ của 38,000 người lính Mỹ đã nằm xuống cho lý tưởng tự do của đất nước, trong ngày lễ đặc biệt này, mỗi ngôi mộ đều được cắm một lá cờ Mỹ và một vòng hoa nhỏ, như để bày tỏ lòng tri ân đối với những vị anh hùng này.

Buổi lễ tưởng niệm diễn ra một cách long trọng và trang nghiêm. Hàng trăm vòng hoa lớn của những binh chủng, đồng minh đã được kính cẩn dâng lên. Khi Việt Nam Cộng Hoà được giới thiệu, bỗng nhiên ban nhạc của Mỹ trỗi lên bài “Quốc Ca Việt Nam”, không ai bảo ai, những người con Việt Nam cùng cất tiếng hát trong niềm hân hoan, từng giọt nước mắt bỗng trào thêm từng khuôn mặt mỗi người pha lẫn hạnh phúc và xúc động nghẹn ngào.

Mẹ Việt Nam ơi! Chúng con vẫn còn đây, chúng con cảm nhận được nỗi đau mà Mẹ đang gánh chịu! Trong những năm tháng chiến tranh và hậu chiến sau 1975, những thiệt thòi mất mát quá đỗi lớn lao mà Mẹ đã hy sinh lặng lẽ vì chúng con!

Tôi đã gặp, và hàn huyên với ông Đại tá Steve Lowery. Ông đã tâm sự với tôi: đất nước Việt Nam bị rơi vào tay cộng sản, dân tộc Việt Nam đau một, chúng tôi đau 10. Khi tôi

tới Đà Nẵng, tôi chỉ muốn lái chiếc xe Jeep trên Quốc Lộ 1, chạy thẳng ra Hà Nội, rút cây cờ của csvn và thay bằng lá cờ của Mỹ và cờ VNCH thôi. Nhưng thời gian cứ trôi qua, hai năm rưỡi, tôi đóng đô ở Đà Nẵng, tôi thấy chuyện đó càng ngày càng không thể thực hiện được. Những người Lính Mỹ của chúng tôi luôn có tâm niệm là nếu không tham gia chiến tranh, nếu có là phải thắng! Tới tận bây giờ, tôi vẫn còn ray rứt khi nhớ lại!

Hôm nay, tôi thực là hạnh phúc và vô cùng ngạc nhiên khi thấy lại được hàng trăm lá cờ vàng được tung bay nơi đây, nhìn thấy được những quân dân cán chính VNCH trong những bộ quân phục. Tôi rất là vui, trước khi chia tay ông, tôi đã tặng cho ông một lá cờ vàng mà ông xem như là một kỷ vật! Tôi cũng có cơ may được gặp và bắt tay Đô Đốc Hải Quân của Thái Bình Dương. Tướng Harry Harris một vị anh hùng mà tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ có cơ hội gặp mặt, hướng chỉ được hàn huyên và bắt tay của ông. Ngày hôm đó, tôi cũng không quên cầu xin hồn thiêng sông núi, cầu xin những anh hùng tử sĩ hãy thương xót cho dân tộc tôi mau sớm thoát khỏi bàn tay độc tài của cộng sản Việt Nam. Tôi cũng mong giới trẻ Việt Nam tại hải ngoại hãy cùng nhau, đồng lòng kêu gọi chính phủ Mỹ tạo áp lực đối với những người lãnh đạo tại Việt Nam ghi nhận nghĩa trang Biên Hoà, nơi yên nghỉ của những người Lính VNCH, là một di tích lịch sử, cần được trùng tu, và chỉnh trang đàng hoàng.

Rời Hạ Uy Di mà chúng tôi không khỏi nuối tiếc! Đây là một sứ mạng mà tôi tạm ghi nhận là tôi đã hoàn thành. Điều tôi trân quý nhất đó là có không ít những vị quân dân cán chính đã ngoài 80 tuổi, họ đến từ Úc Đại Lợi, Gia nã Đại... Họ tới với một niềm hãnh diện, họ đến với tất cả tấm lòng và nhiệt huyết cho một VNCH được trường tồn. Họ tới với một niềm hy vọng cho thế hệ trẻ của chúng tôi. Giới trẻ Việt Nam tại hải ngoại cần phải tiếp tục ngọn đuốc mà ông cha ta đã thắp sáng, con đường mà họ đã mở ra nhưng không có cơ hội để hoàn thành. Đất nước Việt Nam của mình sau 42 năm bị tàn phá một cách tàn nhẫn; tài nguyên thiên nhiên ngày cạn kiệt, biển đang chết do sự tham lam của bọn bán nước cộng sản Việt Nam; nền giáo dục suy thoái một cách trầm trọng... Trách nhiệm của giới trẻ chúng ta là cần phải dấn thân hơn nữa, phát huy tinh thần yêu nước của cha ông; thay cho dân tộc mình để nói lên tiếng nói bất công, và cùng nhau mang lại tự do, dân chủ, và nhơn quyền cho dân tộc Việt Nam. Em ước mong lá cờ vàng sẽ tung bay trên mọi miền đất nước trong một ngày gần đây! Và đó là ước mơ hiện tại của em!

Trong thâm tâm tôi, tôi vẫn còn nhớ như in lời nhắn của một vị quân dân cán chính đã gởi cho tôi: “Thanh Ngọc, tiếc rằng dù nửa đời vùng vẫy chú vẫn không giữ nổi một Việt Nam tự do để cháu được cất tiếng ca bài quốc ca và nhìn lá cờ vàng tung bay trên chính quê hương mình. Chú cảm thấy mình có lỗi với lớp hậu duệ dù vẫn biết thân phận nhược tiểu như Việt Nam thì dù có vùng vẫy cũng chỉ là lá bài trong tay cường quốc. Cháu nhớ tìm đọc: ‘bài quốc ca hát lần cuối cùng trên quê hương Việt’, tại trường thiếu sinh quân Vũng Tàu để được khóc tím tím thêm một lần nữa, như chú vẫn thường khóc mỗi lần đọc lại. Chúc cháu sống vui, mạnh và an bình.”

Tôi cũng không quên xin tỏ lòng tri ân của tôi đến với nước Mỹ. Cảm ơn nước Mỹ đã cho chúng tôi một cơ hội có được một cuộc sống mới, một tương lai xán lạn. Tôi chắc chắn là tôi sẽ không có những ngày đi ngủ mà cái bụng đói lả như tôi đã từng có khi còn ở Việt Nam.

Tuần Lễ Kỷ Niệm 50 Năm Chiến Tranh Việt Nam tại Honolulu, HI
Cho Ba Mẹ đi được chuyến này mà Ba Mẹ cứ nhớ hoài!

CON GÁI YÊU CỦA BA MÁ!
THANH NGỌC

nguồn: internet eMail by tqh chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, April 14, 2025
tkd Khoá 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*